

Kim Oanh

Tôi được sinh ra và lớn lên ở Vinh Long, miền Tây nước Việt Nam: tự do, no ấm. Có được cuộc sống yên bình là nhờ những chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa đã hy sinh tuổi trẻ, tương lai để bảo vệ quốc gia, dân tộc.

Ngày 30/4/1975 ập đến, đã cướp đi tương lai, ước mơ, hy vọng. Tôi, như bao nhiêu người khác, đã phải lìa xứ ra đi trong tức tưởi. Sống nơi đất khách, tôi tìm vui trong ký ức đẹp ngày xưa, hồi nhớ lại thuở thanh xuân trong trắng... Hành trang tôi mang theo là hình bóng quê nhà, gia đình, bạn bè, những dấu yêu... mãi mãi khắc sâu vào tâm khảm.

Tôi đa diết nhớ mỗi độ Xuân về. Xin gửi lời tri ân những vị chiến sĩ anh hùng. Thương Quá Việt Nam Ôi!

Thương quá hình cong chữ S ơi
Việt Nam quê Mẹ ngát hương đời
Chiếc nôi êm ái ru con ngủ
Một dây non sông đẹp tuyệt vời!

Mùa Xuân Thay Áo

Trên đường từ trường về nhà chiều nay Hoàng cảm thấy khó chịu, ba tháng hè trôi qua chưa mang đi hết cái nóng bức và oi nồng từ mặt đường bốc lên mũi.

Không hiểu từ khi nào Hoàng thích con đường Gia Long lần theo đường Tống Phước Hiệp về nhà. Nhất là buổi chiều tan học, những tà áo dài trắng thướt tha, duyên dáng lạ thường, vì trường Hoàng học, nữ sinh mặc đồng phục chỉ là quần tây và áo chemise.

Mười ba tuổi chưa biết yêu là gì, con gái thường trêu con trai “cái mặc bung ra sữa”, tuy nhiên cũng biết ngắm nhìn cái đẹp của khác phái. Hoàng đạp xe tà tà lòng thoải mái. Chợt nghe tiếng người chạy xe lôi bực mình quát tháo, một đám con gái đi hàng ba hàng bốn lần ra đường lộ, chiếc xe lôi chạy vượt qua, ông lái xe không khỏi càu nhàu: “Vô, bộ muốn xe hun hả...” Đám con gái lại ngã vào nhau như mồi xích cười thỏa chí, rồi cũng dzung dzăng choáng con lộ. Hoàng vượt qua ngoái đầu nhìn lại định ép xe hù cho bỏ ghét, thỉnh linh gương mặt con bé ngây thơ, hồn nhiên trong đám học trò, đập vào mắt, làm tim Hoàng hồi hộp lẫn rộn ràng.

Hoàng bám theo, Nhỏ cười đùa cùng bạn vô tư lự... không hề biết có một thằng nhóc đi theo bên gót. Hoàng vòng xe tới lui không biết bao nhiêu bận cho đến khi Nhỏ đến nhà.

Nhỏ mở cổng rào vào sân, Hoàng vượt xe qua khỏi nhà đánh vòng lại, nhìn dáng Nhỏ bước lên bậc tam

cấp vào nhà, dáng gầy, tung tăng như chim sáo trên những bậc thềm Hoàng chợt nhủ thầm “dễ thương lạ”. Trên đường trở về Hoàng mới cảm nhận đôi chân mỏi như đi bộ và lưng đã ướt đầm mồ hôi, nhưng khí trời oi nồng lúc đầu đã được Nhỏ mang đi mất và đem lại cho thẳng nhóc này một ngọn gió mát đầu mùa.

Nhà Hoàng nằm cạnh bờ sông, từ trên ban công nhìn xuống con đường nhỏ vắng người qua lại, đã nhiều đêm Hoàng thường ra ngồi hóng mát sau khi học bài, gió từ bờ sông đưa lên mát rười rượi, tâm hồn trống rỗng chẳng nghĩ suy. Đêm nay mọi vật không thay đổi, nhưng Hoàng cảm nhận con đường rộn rịp như Tết sắp về. Trong đêm đen có muôn vì sao rực sáng... Thì ra lòng Hoàng chợt thay đổi! Rồi tự thốt “cái con Nhỏ này từ đâu hiện ra làm cho ta choáng váng mặt mày, con mắt nai tròn như ánh đèn soi thủng ruột gan vậy nè”.

Không cưỡng được lòng đang thui đốt, Hoàng vội vào nhà khoác chiếc áo và mượn chiếc xe gắn máy của ba phóng nhanh trong đêm khuya...

Tĩnh lý đã đã ngủ yên, chạy xuyên qua cầu Thiêng Đức cơn gió từ sông thoáng mát, nhưng không làm xoa dịu hết tâm tư Hoàng đang nôn nóng, xáo trộn. Nhớ lại ánh mắt chiều nay, ánh mắt của Nhỏ thôi miên... như kéo xe Hoàng hướng về nhà Nhỏ. Xe đỗ dốc Cầu Lầu. Tiếng huýt sáo vang lên ngân trong gió. Đêm tĩnh lặng đưa tâm hồn bay bổng nhẹ nhàng. Hoàng cảm thấy đời đáng yêu làm sao! Gần đến nhà Nhỏ, Hoàng giảm tốc độ, tắt máy xe, từ từ đậu trước nhà. Hình ảnh con bé ngồi học bài chăm chỉ bên song cửa sổ, tìm Hoàng đập loạn, cô ghim hơi thở e rằng Nhỏ sẽ nghe cả tiếng tim mình. Ngồi hàng giờ ngắm ... một cảm giác khó tả làm sao, lòng bồi hồi, rối nùi như cuộn chỉ len tháo gỡ cảm giác bòn chòn lẫn xuyên xao mà chưa bao giờ Hoàng vương phải.

Thình lình Nhỏ vươn vai, xoay mình rời chiếc ghế đi ra hành lang. Hoàng vội nép vào góc cột đèn theo dõi cử chỉ của Nhỏ. Nhỏ cất tiếng hát. Hoàng sung sướng mỉm cười, tiếng hát xuôi theo gió nghe lồng lộng, êm ái như rót vào tai những lời tha thiết ấy.

Rước em lên đồi cỏ hoang ngập lối,

*Rước em lên đôi hẹn với bình minh...
Đôi chân xinh xinh như tình thôi khép nép
Hãy vút chiếc dép bước đi ôm cỏ mềm...
Đôi êm êm cỏ im im ngủ yên yên mộng ước rất hiền
Giọt sương đêm còn trinh nguyên nằm mê man chờ nắng sớm
lên
Rước em lên đôi tiên.... (1)*

Nhỏ đã làm hồn Hoàng như mây bồng bênh trôi, cảm giác dịu dàng và nhẹ nhõm, Nhỏ đã vút chiếc dép bước vào tim ta rồi nhóc ạ! Mời Nhỏ bước lên đôi thơm ngát hương cỏ mai cùng ta nhé Nhỏ! Trong bóng đêm mà Hoàng ngỡ bình minh tươi sáng đang trước mặt mình.

Nhỏ ngưng hát và làm những động tác thể thao... Hoàng chờ Nhỏ vào nhà khép cánh cửa. Thẩn thờ trong giây phút rồi lặng lẽ dắt xe đi, được một khoảng xa... rờ máy trở về nhà. Đêm đầu tiên trong đời thằng con trai mới lớn ngủ trong mộng寐 êm đềm.

Hoàng học một ngày hai buổi, thế là thời khóa biểu được sắp xếp, mỗi ngày qua nhà Nhỏ bốn bận... mặc dù phải đi ngược đường tới trường. Ô mà không sáu bận, vì đêm đêm lẳng lặng đến trước nhà Nhỏ để được ôm trọn bóng dáng thơ ngây ngoan hiền của Nhỏ đang học bài. Rồi ngo ngoàng ra về cho đêm tròn giấc.

Một năm âm thầm trong đón đưa, nhưng Nhỏ vẫn không hay, chưa bao giờ Nhỏ phát hiện ra. Vô tình quá vậy Nhỏ? Nhưng Hoàng nghĩ cũng không thể trách vì con bé còn măng non, vô tư lự, chỉ mới vào đệ Thất thôi mà.

Hai năm trôi qua, Nhỏ trở mã, cái nét trong sáng, nhu mì của Nhỏ đã thu hút mãnh liệt, mỗi phút giây hình ảnh Nhỏ lẩn quẩn trong đầu không thể nào quên. Bên bạn bè Nhỏ luôn hồn nhiên liếng thoảng nhưng lúc đi một mình trên phố, Nhỏ có một nét nghiêm nghị đến toát người mà bao lần Hoàng chẳng dám nói chi. Lòng ngực như thể muốn nổ tung, Hoàng muốn hét lên cho cả phố Vĩnh Long nghe “Tôi yêu Nhỏ mất rồi!”

Một hôm tan trường Hoàng làm liều chạy kè bên: “Cho làm quen nhe Nhỏ.” chỉ nói thế và co giò đạp xe chạy thật nhanh không dám chờ câu Nhỏ đáp. Sau câu nói hai tai Hoàng nóng bừng, tim treo lơ lửng, gõ nhịp liên hồi, hơi thở đứt quãng như thể hụt hơi.

Thế là từ hôm ấy trở đi, cái vô tư của Nhỏ đã bị Hoàng chen vào. Nhỏ then thùng mỗi khi Hoàng lạng xe qua lại để đưa Nhỏ về đến nhà. Mắt Nhỏ dí xuống đường như trốn tránh cú sét từ đôi mắt và nụ cười của Hoàng đọc được lòng Nhỏ hình như đang xáo trộn?

Ba năm trông cây si, niềm vui sướng bỗng tràn ngập tâm hồn vì những buổi lẻo đẹo theo đã được Nhỏ để tâm, những lúc đối diện trên đường vắng, đôi mắt Nhỏ sâu hút xuyên vào tim Hoàng. Nhỏ nhìn không trốn tránh, trong ánh mắt như muốn nói, Nhỏ đón nhận tình Hoàng. Khi Hoàng mỉm cười đáp lại con bé chợt bối rối cắn môi, cúi đầu như bị bắt quả tang. Thì ra Hoàng cũng được chút cảm tình!

Những năm của bậc đệ Nhất cấp đã qua, tình yêu này cũng lên lớp. Nhỏ cao hơn, tha thướt

uyển chuyển hơn với chiếc áo dài lụa trắng, tiếng guốc rỗng rành khua trên sỏi, chiếc cặp đen e ấp đáng hiên. Đôi khi Hoàng thâm ghen với chiếc cặp ấy và ao ước được làm làn gió mát ve vuốt tà áo lụa mềm, nhẹ thổi cho áo vờn bay, để đôi tay Nhỏ níu gió vương áo tơ. Thời gian cũng vụt qua nhanh, thế mà lời yêu của Hoàng vẫn đậm chân tại chỗ, không thể thốt nên lời.

Một tuần bảy ngày, là đủ bảy đêm hạnh phúc, chờ đợi trong bóng đêm thanh vắng. Tiếng xe gắn máy quen thuộc rà chậm trước ngõ nhà Nhỏ không còn đơn độc nữa vì ánh mắt Nhỏ ngược lên đáp lại xuyên qua khung cửa sổ. Hình như Nhỏ cũng có cảm giác bồn chồn đợi mong?

Một buổi sáng nắng cười. Lớp học lao xao vì năm cô nữ sinh như những nụ hoa đâm chồi trong sương khoe sắc lóng lánh bước vào lớp Hoàng. Hoàng giật mình có cả Nhỏ đi theo, trên tay một chồng báo Xuân. Đôi mắt Nhỏ sáng như nắng, môi nhỏ hồng trong suốt như sương. Nắng dịu dàng từng giọt lấm lánh sắc màu chào đón xuân sang.

Các cô bé áo trắng từ trường Tổng Phước Hiệp đến bán báo Xuân. Sau khi trình thơ giới thiệu với thầy. Một cô dạn dĩ giới thiệu về quyển báo, bốn cô kia đi từng bàn mời xem báo trước khi mua. Các bạn Hoàng câu giờ để được hạch sách các cô bé, “trả thù” mấy hôm trước trường Kỹ Thuật sang bán báo cũng bị các cô bé quay toi bởi... xanh máu mặt. Vậy mà hôm nay cô nào cô nấy trông cũng “hiền” ghê.

Cả lớp như đàn ong vỡ tổ, huýt sáo, trêu cợt các nàng... và yêu sách các cô bé phải ký tên vào tờ báo Xuân. Hoàng giả vờ lật tới lật lui xem mãi để được Nhỏ đứng cạnh bàn, tận hưởng cái hồi hộp lẫn xuyên xao. Thật tội cho Nhỏ phải chịu cực hình chờ đợi nhưng Nhỏ có thấu lòng Hoàng cũng đã lên tận đầu đài chờ Nhỏ, mà không bao giờ biết mình bị xử thế nào không?

Hàng mi đen mượt khép nhẹ khi Nhỏ cúi xuống viết lên trang báo, mái tóc tím không che hết phần thanh tú, trắng hồng của gương mặt, đôi tay trắng loáng dưới tia nắng ngoài hành lang xuyên vào lớp, thoăn thoắt viết đề tặng và ký tên, nét chữ phẳng ngang, múa dọc như đôi chim uốn lượn. Ký xong Nhỏ trả cây viết lại, Hoàng vội lấy xoay xoay trong tay mình mà ngỡ như cầm được tay ai.

Các cô bé cáo từ ra về với lời cảm ơn dễ thương. Bỗng thẳng bạn trong lớp đứng lên đồng dục đề nghị: “Yêu cầu các bạn, mỗi người hát một bài thì chúng tôi bao hết số báo hôm nay.” Lời đề nghị được hưởng ứng lập tức, cả lớp vỗ tay tán thưởng

bạn mình: “Mày ăn gì mà hôm nay thông minh dữ vậy!” Nó càng vênh mặt ra về ta đây: “Thông minh từ tiền kiếp mà.”

Năm cô bé nhìn nhau cười bằng mắt và ung thuận. Lần đầu tiên nàng cười, nụ cười tươi nhất, hồn nhiên nhất trước mặt Hoàng và chiếc răng khểnh đã cắn ngay quả tim làm Hoàng gục ngã vô điều kiện.

Bốn cô bé có những giọng hát lúc bổng lúc trầm, làm những gương mặt mấy tên con trai ngớ ra, hồn lạc phách bay... Đến phiên Nhỏ, đôi tay đan vào nhau như cố thu hết can đảm, cố gắng bình tĩnh trước đám đông, giọng hát trầm ấm cất lên... Hoàng hết sức bất ngờ.

*Màu nắng hay là màu mắt em, mùa thu mưa bay cho tay mềm
Chiều nghiêng nghiêng nắng bóng qua thềm
Rồi có hôm nào mây bay lên...*

.....
*Chiều đã đi vào vườn mắt em, mùa thu qua tay đã bao lần
Ngàn cây thấp nển lên hai hàng, để nắng đi vào trong mắt em
Và nắng bây giờ trong mắt em... (2)*

Lúc chấm dứt bài hát, đôi mắt Nhỏ lướt nhẹ và kín đáo dừng lại nơi mắt Hoàng. Hoàng choáng ngợp, không còn hơi để thở, đôi tay không còn sức để vỗ hoan nghinh tiếng hát nàng. Bất giác Hoàng cười dịu êm, lòng lâng lâng sung sướng.

Tiếng hoan hô nồng nhiệt. Thầy im lặng từ phút đầu, nhẹ nhắc nhở: “Các em nhỏ tiếng cho lớp kế bên học.”

Cô trưởng nhóm xoay người: “Cám ơn thầy và cám ơn các bạn đã ủng hộ báo nhiệt tình ...” Bỗng nhiên các cô bé khệ nệ bung nguyên thùng báo để ở ngoài cửa vào... Thầy bật cười thành tiếng. Lớp học la: “Trời...!”

Một đám đê đầu trắng bạn đã đại đột đê nghị mua hết số báo hôm nay: “Cho mày chết... cho mày chết... đồ ngu tiền kiếp nè...” Hoàng nhìn Nhỏ lắc đầu cười... Nhỏ cười cười đắc ý... Lời nói như đóng đinh vào cột, cả lớp đành mồm túi gom hết hầu bao để chứng tỏ đấng nam nhi... lỡ đại một lần và... tới già... vẫn còn tái diễn không chừng.

Nhỏ ra về mang theo hồn Hoàng nhưng Nhỏ bỏ quên lại ánh mắt. Hoàng bắt đầu biết cuộc đời mình quan trọng kể từ đây. Ánh mắt lung linh trong suốt như thủy tinh của Nhỏ đã khoát

lên người Hoàng chiếc áo mùa xuân mới tinh anh. Mùa Xuân thay áo!

Em chợt đến mùa xuân thay áo

Lá đằm chồi xanh biếc tình ta

Gió đầu mùa trên cánh môi hoa

Chim khẽ hát tình ca dào dạt.

Một buổi sáng thứ Bảy, Hoàng gặp Nhỏ đi học. Nhỏ dắt xe lên giữa đoạn Cầu Lầu ung dung đỗ đốc. Hoàng kè lại làm quen. Nhỏ thắng xe... run giọng bảo: “Không thích anh theo thế này, nếu được mời anh đến nhà trò chuyện.” Hoàng chớ với, cứ ngỡ Nhỏ mắng cho một trận nhưng kết quả đẹp không ngờ. Năm năm trời ôm ấp một mối tình, tuy biết nhiều người con gái nhưng Nhỏ là một mối tình si đậm nhất. Sau lưng Nhỏ cũng có khối cây si nhưng hình như Nhỏ vẫn còn là con chim sẻ lú lo chuyền cành hát ngu ngơ trong vườn xuân. Không bỏ lỡ cơ hội, sáng Chúa Nhật, Hoàng đến thăm ...

Nhỏ như ốc tiêu thế mà không hiểu vì sao Hoàng run, lo sợ khi bên cạnh Nhỏ. Nhỏ cũng rụt rè tiếp đón Hoàng, cảm giác bồi hồi lẫn e thẹn làm hai đứa không nói được gì chỉ mỉm cười vu vơ...

Tình Hoàng vẫn là bài toán nhân theo cấp số, tiếp tục theo đuổi, âm mộng xây mơ cho đến khi Hoàng rời mái trường tỉnh lỵ vào Đại học Sài Gòn. Mỗi khi về lại Vĩnh Long không kịp về nhà, Hoàng co giò chạy nhanh đến Nhỏ.

Tám năm trôi qua, Nhỏ vẫn đón Hoàng với nụ cười tươi, tình đậm thắm nhưng hai đứa chưa bao giờ nói tiếng yêu, chưa một lần dạo phố, chưa một cái chạm tay. Mối tình của hai đứa nhìn nhau thay lời nói. Tại sao? Tại Hoàng nhất hay tại sợ nói ra sẽ mất Nhỏ? Bởi lẽ Nhỏ quá thánh thiện, Hoàng không dám quấy động tâm hồn thơ ngây của Nhỏ. Chờ thôi Nhỏ nhé! Chờ bao giờ có một tương lai sáng lạng Hoàng sẽ mang Nhỏ về với tất cả trân quý thương yêu.

Sau năm 1975, thời cuộc đã chôn vùi bao kỷ niệm, cuộc đời đã cuốn mất tuổi mộng mơ, hoàn cảnh đổi thay cuốn theo người con gái năm xưa đi mất dạng. Người con gái mà Hoàng gọi

mãi một tên riêng “Cô Làng Văn Thánh” thật dễ thương để ghi lại một con đường một căn nhà mà Hoàng đi mòn lổ. Nhưng giờ đây Hoàng không dám đi lại con đường xưa, không dám nhìn vào khung cửa sổ mà bao đêm ôm ấp tuổi mộng mơ... Hoàng đã để mười năm yêu Nhỏ ra đi trong lặng lẽ quanh hiu. Hoàng cũng trôi nổi theo dòng người ra đi. Nhịp sống mới không còn cơ hội cho Hoàng nói tiếng yêu, khi tình cờ cả hai gặp lại trong một tiệc cưới người bạn nơi xứ người, và Nhỏ đi bên cạnh chồng. Cả hai nói với nhau bằng tim và mừng nhau bằng mắt... Hoàn cảnh này Hoàng như người đi chồng đầu xuống đất và đôi mắt xa xăm năm nào cũng đang ngược xuống bấp bấp không thôi.

Từ nhà hàng bước ra về, đêm khuya náo nhiệt nơi đất khách. Hoàng đi trong âm thầm mang cảm giác vắng lặng, cô đơn, tuyệt vọng, đôi tay buông xuôi rã rời. Tuy không nói nhưng đôi mắt u uẩn chiều này của Nhỏ thầm trách móc... Bao nhiêu dĩ vãng của khoảng thời học trò ulla về mang theo dáng Nhỏ, gương mặt hồn nhiên, ánh mắt dịu dàng đã in sâu vào tâm khảm... Trong buổi tiệc, Hoàng cảm thấy mình có lỗi không thể phân bày.

Cơn mưa cuối mùa đổ xuống... Mùi âm ẩm của mặt đường bốc lên quen thuộc như hôm nào làm tâm hồn rất buốt, ngược mặt lên trời Hoàng hét to, nghẹn ngào nước mắt hòa theo mưa... Đau nhói cả lòng, xót xa cho cuộc tình đã mất.

Hôm sau Hoàng lại một lần âm thầm rời xa thành phố, nơi nàng đang sống để trốn chạy lòng và tự khoác cho mình chiếc áo bạc màu xanh.

Hoa vẫn hồng trước sân nhà tôi, chim vẫn hót sau vườn nhà tôi

Giọt nắng băng khuâng, giọt nắng rơi rơi bên thềm

Bài hát băng khuâng, bài hát mang bao kỷ niệm, những ngày đã qua ... (3)

Sáng nay vừa thức dậy, nắng bên ngoài cửa sổ ủa vào, lung linh soi vào tim Hoàng một giọt nắng đầu ngày. Tiếng hát của ca sĩ Thùy Dương từ chiếc máy hát phát ra nhẹ nhẹ, như nhựa chạm lòng, đã bói lên đồng tro kỷ niệm, tiếng ca của Nhỏ trong lớp học năm nào cũng chất chứa chất nhựa đậm đặc đã quện vào tim Hoàng không tẩy xóa được dù thời gian lạnh lùng trôi.

Bài hát rêu phong, bài hát viết không nên lời đã vội lãng quên

Bài hát tìm trong nỗi nhớ từng giờ bình yên

Bài hát tìm trong ký ức cuộc tình đầu tiên

Trả lại cho tôi trả lại cho em trả về hư không giọt nắng bên thềm. (3)

Thấm thoát Hoàng đã sống hơn ba mươi mùa xuân trên đất khách. Mỗi khi Tết về, nơi đây không có gió đầu mùa, không có nắng nhạt vàng bao phủ khung trời chiều Ba Mươi Tết ở quê mình. Tất cả mất hút... Riêng hình bóng Nhỏ vẫn là mùa xuân, kỷ niệm mãi ngự trị trong ký ức Hoàng đậm nét. Hoàng mang ký ức xưa ra đánh bóng, trang hoàng như ở Việt Nam chuẩn bị đón Xuân.

Bài hát tìm trong nỗi nhớ từng giờ bình yên

Bài hát tìm trong mắt biếc từng chiều hoàng hôn

Còn lại trong tôi, còn lại trong em chỉ là lung linh giọt nắng bên thềm. (3)

Tiếng hát như tiếng gọi mơ hồ... lại khoác cho Hoàng chiếc áo Xuân xưa. Gom nắng nhót hồn mắt Nhỏ, nụ cười hồn nhiên rạng rỡ của Nhỏ vẫn lung linh trong nắng còn sót lại bên thềm, trong nỗi nhớ của ngày Ba Mươi Tết!

Kim Oanh

(1) Nhạc phẩm *Cổ Hồng* của Nhạc sĩ Phạm Duy

(2) Nhạc phẩm *Nắng Thủy Tinh* của Nhạc sĩ Trịnh Công Sơn

(3) Nhạc phẩm *Giọt Nắng Bên Thềm* của Nhạc sĩ Thanh Tùng